

ство трѣбва да се подчертае дебело и да се има предъ видъ, че българската индустрия допринася доста много, за да може да бѣде възнаграденъ по-добре трудътъ на българския земеделецъ.

Точна цифра за размѣра на компенсационната премия, която индустрията плаща и съ която крепи нашия износъ, липсва, но вѣроятната сума може да се установи възъ основа на следнитѣ външни белези: презъ 1936 година Б. н. банка е разрешила да се сключатъ 7522 компенсационни сдѣлки на сума 1,592,600,000 лв. Отъ тая сума споредъ преценката на вещи лица най-малко $\frac{1}{2}$ се падатъ на индустрията, крѣгло 800,000,000 лв. Установената премия е 20 до 35%. Вземаме срѣдно 30%, като имаме предвидъ, че най-голѣмото вносно перо е суровиятъ памукъ, на сума 252,000,000 лв., който плаща премия по 35%.

При това положение платената отъ индустрията компенсационна премия възлиза на около . . . 240,000,000

Лесно е да се схване, въ какво затруднение щѣше да се намѣри износътъ на земеделскитѣ ни продукти, ако не бѣше подпомогнатъ отъ индустрията съ сумата отъ 240,000,000 лева, която въ действителностъ е по-голѣма, а не е по-малка, и каква цена щѣха да намѣрятъ тия продукти, ако износителятѣ имъ не разчитаха на премията, а трѣбваше да се съобразяватъ изключително съ ценитѣ, които тия продукти иматъ на международнитѣ пазари.

Има и други плащания, които индустрията понася по закона за търговията съ външни платежни срѣдства, отъ които по сведения и факти, съ които разполагаме, можахме да установимъ сумата 60,000,000 лв., която въ сжщностъ е по-голѣма, но ние се спираме на нея 60,000,000

Всичко по закона за търговията съ външни платежни срѣдства . . . 300,000,000

XXX. По закона за техническитѣ ръководители.

По силата на тоя законъ всѣко индустриално предприятие, безъ огледъ на това, дали има нужда и дали срѣдствата му позволяватъ, трѣбва да назначи специаленъ технически ръководителъ съ висше или срѣдно-техническо образование въ зависимостъ отъ голѣмината на предприятието. Това вмѣшателство на държавата въ управлението и уредбата на частнитѣ индустриални предприятия се продиктува отъ едно добро и полезно желание — да се приобщи науката съ производството и да се внесе по-голѣма рационализация въ последното. Начинътъ, обаче, по който се започна съ прилагането на тоя законъ, даде впечатлението, че въ случая се цели главно да се настанятъ на работа повече техници съ висше и срѣдно образование, отколкото да се подобри и улесни нашето производство. Напр. въ мелници и керамични фабрики се настаняватъ машинни и електро-инженери, за да се изпълни сухата буква на закона, вмѣсто въ тия предприятия да се даде преднина на истинскитѣ и полезнитѣ специалисти, свършили мелничарското училище въ Русе или керамичното училище въ София, нещастieto на които е, че нѣматъ дипломъ за висше техническо образование.

Точни сведения за разходитѣ по поддържане на техническитѣ ръководители липсватъ, понеже заплатата имъ се опредѣля по взаимно споразумение между предприятието и ръководителя-техникъ; имаме, обаче, външни белези, по които може да се установи приблизителната сума. Предвидъ на това, че въ много случаи техникътъ-ръководителъ, макаръ и назначенъ принудително, принася действителна полза на предприятието и получава напълно заслужено опредѣленото му възнаграждение, и като така несправедливо и неоснователно е, да го смѣтаме за тежестъ на предприятието, и че броятъ на ония техници, които не сж потрѣбни, нито сж особено полезни на предприятията, при които сж назначени, не може да се установи, не ни е възможно да установимъ сумата, която индустрията плаща за постигането на цели, чужди на самото производство . . .